

offentligt koncessionerede Skjøger lægger Hindring i Veien derfor, men det er dog formentlig rigtig, at der i den almindelige Lovgivning findes Bestemmelser, der ligeoverfor Prostitutionens Udskielser sikkre Borgerne mod en overhaandtagende Forargelse paa offentlige Steder, saa at ikke Alt i saa Henseende overlades til de lokale Politivedtægter, ligesom det derhos turde være nødvendigt at have Bestemmelser, der netop rettes mod Opfordringer og Tilskyndelser til Utugt som det, der særligt i sine Følger er farligt for Samfundet.

Naar det indvendes mod Lovforslaget, at det ikke vil staffe saa megen Betryggelse mod Forargelse, som den nuværende Tingenes Tilstand skaffer, da synes det ikke let at indse, hvorledes den offentlige Belansthændighed skulde blive mindre vel stillet derved, at man ophæver den offentlige Prostitution med dens i saa mange Henseender uundgaelige Besudling af Gader og offentlige Steder, en Besudling, som Politiet jo tildels ligefrem giver Tilladelse til, og derimod straffer al Prostitution og offentlig Opfordring til Utugt. Politiets vilkaarlige Straffemyndighed overfor den offentlige Skjoge kan — som Erfaringen noksom viser — ikke staffe Offentligheden Sikkerhed mod Ulemper fra hende. Derimod er der god Grund til at tro, at den Omstændighed, at den løsagtige Kvinde veed, at hendes Forhold falder ind under den almindelige Straffelov, og at hun derfor med Hensyn hertil iagttages af Politiet, vil lægge en Dæmper paa hendes Udskielser og gjøre hende forfigtig. Der vil herigjennem etableres et Tilsyn fra Politiets Side med de løsagtige Kvinder, som vil have langt mere Virkning end det nuværende, fordi det hviler paa den almindelige Strafferet og ikke paa særlige Undtagelsesbestemmelser.

Det er selvfølgelig ikke Forslagets Mening, at den løsagtige Kvinde, som er bleven straffet enten for Prostitution eller for usædelig Opfordring, dermed skulde være unddraget fra Politiets Opmærksomhed, saa at det ikke herefter skulde have mere med hende

at gjøre. Der maa her gjælde, hvad der gjælder om alle andre Forbrydelser, om hvilke Politiet veed, at Gjerningsmanden tidt vil falde tilbage til paany at gjøre sig skyldig i dem, nemlig at Politiet har Die med Vedkommende. Og dertil kommer, at det Kvindfolk, der gjør sig skyldig i Prostitution, i mange og vel de fleste Tilfælde vil være saaledes blottet for Subsistensmidler, at Politiet vil kunne aflevere hende til Fattigvæsenet, give hende Tilhold om at staffe sig lovligt Erhverv og paa anden Maade bringe hende ind under det Offentliges Tilsyn, uden at dertil behøves noget Politiregulativ med en offentlig Prostitution. Der er derfor eiheller nogen stor Fare for, at prostituerede Kvinder skulle forulempe Personer, der ikke selv ville i Raft med dem enten paa Gader eller i Theatre, og navnlig ikke Kvinder, der ere straffede og vitterligt drive Utugt som Erhverv, naar da Politiet vil gjøre sin Skyldighed.

Naturligvis vil det i det enkelte Tilfælde kunne stille sig vanskeligt at godtgjøre, at en Handling, der ser uskyldig ud, indeholder Opfordring til Utugt, men heri kan dog ikke findes nogen Grund til at forkaste Forslagets Bestemmelser imod offentlig Tilskyndelse og Opfordring til Utugt, naar det ellers maatte findes rigtig at forbyde Saa-dant, og der kan i alt Fald paaberaabes en Udtalelse fra een Politimand om slige Bestemmelseres Rytte. Politidirektøren for Canton Bern i Schweiz har i en Rapport til Cantonets Regjering af 21de Januar 1888 udtrykkelig fremhævet den gode Virkning, som en lignende for Staden Bern udsærdiget Politilov havde haft med Hensyn til Belansthændigheden paa Gaderne og Antallet af Tilfælde af Utugtskygdomme („Revue de morale progressive“, Nr. 4, 5, April 1888, S. 200). Den nævnte bernske Lov imod „Racolage“ af Kvinder paa offentlig Gade, der er udsærdiget den 8de Juli 1885, foreskriver bl. a., at Kvinder, som paa offentlige Gader, Stræder eller Spadseregange søge at opfordre Mænd til Utugt ved Ord, Tegn eller endog kun ved en Optræden, der til-